

Micke luonnehtii Folkhälsania varhaisemman lapsuutensa pelastajaksi. – Siellä tehtiin paljon töitä kanssani. Perheemme sai apua ja tietoa, ja Folkhälsan oli myös se taho, joka suostutteli Närpiön kunnan laittamaan minut tavalliseen kouluun, jossa olin yksi joukosta ensimmäisestä päivästä lähtien. Ja kotona oli kasapäin kuntovälineitä, mm. nojapuut kävelyharjoituksia varten, Micke kertoo.

Takaisin fysioterapian pariin Micken toi puolentoista vuosikymmenen tauon jälkeen ”onni onnettomuudessa”, kaatuminen, joka tapahtui sisäpyörätuolista ulkotuoliin siirtymisen yhteydessä. – Loukkasin olkapääni ja siihen määrättiin fysioterapiaa. Muutaman koukeron kautta löysin oikeat ihmiset, joiden kanssa fysioterapiasta tuli taas mielekästä.

Tärkeitä ihmisiä ovat matkan varrella olleet mm. fysioterapeutit **Kirsi Annala** ja **Elina Mäkilä**, jotka toivat Micken kuntoutukseen mukaan sittemmin erittäin tärkeäksi osoittautuneen lisäelementin, ratsastusterapian. – Kieltäydin ensin, koska olin varma, etten selviäisi kokeilusta hen-

gissä – enhän pystynyt silloin edes istumaan plintin reunalla ilman tukea.

Määrätietoisien ja uteliaan luonteensa mukaisesti Micke päätti kuitenkin ottaa haasteen vastaan. Yksi tarinan sankareista on laiska Ville-poni, jolla ensimmäinen kokeilu tehtiin. – Yhden piti vetää ja toisen työntää, että Ville yleensä viitsi ottaa askelia. Ei siis järin pelottava kokemus, ja pysyinkin selässä.

Tämän päivän tärkeitä, toistensa työtä tukevia yhteistyökumppaneita ovat fysioterapeutti **Milja Tuoriniemi** ja ratsastusterapeutti **Tiina Järvinen** ja **Kuva**-hevonen. Kaksi kertaa viikossa Micke käy Miljan vastaanotolla SPR Kuntoutuksessa kotikaupungissaan Turussa ja kerran viikossa ratsastusterapiassa Talli Hevonenkeitaassa Askaisissa.

– Ensimmäiset vuodet Tiina istui takanani ja olin Kuvan selässä melkein kaksinkerroin. Hevosen liikkeen ja lämmön rentouttava vaikutus on kuitenkin valtava. Tänä päivänä ratsastan itsenäisesti ja koen, että hevonen antaa minulle jalat. Olen päässyt koluamaan metsiä – asia, joka jäi

Mikael ”Micke” Blomqvistin fysioterapia katkesi noin viideksitoista vuodeksi, kun 11-vuotias cp-vammainen poika ilmoitti äidilleen, ettei mene enää fysioterapiaan. Syynä oli turhautuminen silloisen fysioterapeutin asenteeseen. – Älkää tehkö niin kuin minä tein. Tänä päivänä on mahdollista etsiä uusia kokemuksia ja sellaisia fysioterapeutteja, joiden kanssa yhteistyö toimii ja syntyy tuloksia, Micke sanoo.

Micke löysi fysio

